

Sygn. akt XII C 1622 / 18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu XII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Krzysztof Rudnicki**

Protokolant: **Piotr Józwik**

po rozpoznaniu w dniu 22.06.2018 r.

we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. G. (1)**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powódki **80 000 zł** (osiemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27.04.2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki **9 417 zł** kosztów procesu.

XII C 1622 / 18

UZASADNIENIE

Powódka P. G. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. 80 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu (...)r. jej matka D. C. (1) uległa śmiertelnemu wypadkowi. Sprawca wypadku P. B. kierując pojazdem (...) nr rej. (...) nie dostosował prędkości jazdy do panujących warunków drogowych i na łuku drogi stracił panowanie nad pojazdem, zjeżdżając na przeciwległy pas ruchu, zderzając się z jadącym prawidłowo z naprzeciwka pojazdem (...) nr rej. (...), w wyniku czego jadąca jako pasażerka pojazdu (...)D. C. (1) doznała wielonarządowych urazów ciała, w wyniku których zmarła w karetce pogotowia w drodze do szpitala.

Powódka podała, że w chwili śmierci matki miała dopiero 21 lat. Krzywda, jakiej doznała, nie może budzić wątpliwości. Nagła śmierć matki, z którą powódka była silnie emocjonalnie związana, była dla niej bardzo dużym wstrząsem psychicznym, tym bardziej, że powódka dopiero wchodziła w dorosłe życie, zaś matka stwarzała jej poczucie bezpieczeństwa i bliskości. Powódka przez kilka lat po śmierci matki korzystała z pomocy psychologicznej.

Powódka wskazała, że dochodzi 80 000 zł tytułem dopłaty do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (naruszenie dobra osobistego, jakim jest więź osobista łącząca córkę z matką). Pozwany wypłacił powódce zadośćuczynienie w wysokości

17 800 zł. W ocenie powódki wypłacona kwota nie spełnia kompensującej roli i jest rażąco zaniżona w stosunku do rozmiaru naruszenia dobra osobistego. Jako podstawę prawną roszczenia powódka wskazała przepisy art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc.

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu.

Pozwany przyznał, że sprawca wypadku z dnia (...)r. był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie. W związku z tym zdarzeniem decyzją z dnia 11.01.2018 r. oraz z dnia 19.01.2018 r. pozwany przyznał na rzecz powódki 17 8000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć matki.

W ocenie pozwanego dalej idące roszczenia powódki pozostają bezzasadne. Do zgłoszenia szkody oraz wystąpienia z powództwem doszło prawie 15 lat po wskazanym wypadku. W przekonaniu pozwanego dotychczas wypłacona kwota wyczerpuje wszelkie roszczenia poszkodowanej w tym zakresie.

Pozwany podniósł też, że ewentualne odsetki od kwoty zadośćuczynienia powinny być zasądzone od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Dnia (...) na ul. (...) w R. miał miejsce wypadek drogowy. Kierujący samochodem marki (...) nr rej. (...) P. B. nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych i na łuku drogi w prawo stracił panowanie nad pojazdem, zjeżdżając na przeciwny pas ruchu, gdzie zderzył się z jadącym prawidłowo z przeciwka samochodem (...) nr rej. (...) kierowanym przez R. C., w wyniku czego R. C. doznał obrażeń ciała naruszających czynności narządów na czas powyżej 7 dni, a jadąca jako pasażerka tego samochodu D. C. (1) doznała obrażeń ciała skutkujących jej śmiercią.

Wyrokiem z dnia 02.02.2004 r., II K 634/03, prawomocnym z dniem 10.02.2004 r., Sąd Rejonowy w Krośnie uznał P. B. winnym przestępstwa z art. 177 § 2 kk, za które wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat próby.

/ dowód: odpis skrócony aktu zgonu nr (...)– k. 9; notatka urzędowa policji z dnia (...)

r. – k. 16; wyrok SR z dnia 02.02.2004 r., II K 634/03 – k. 17-18; informacja z dnia

23.05.2018 r. – k. 38 /

Powódka P. G. (2) z domu C., urodz. dnia (...), jest córką D. C. (1).

/ dowód odpis skrócony aktu małżeństwa nr (...)– k. 29 /

W dacie śmierci matki powódka liczyła niecałe 22 lata, około pół roku wcześniej wyprowadziła się z domu rodzinnego. Studiowała i pracowała. Mimo to utrzymywała codzienny kontakt z matką, np. dzwoniła po porady kulinarne.

Powódka utrzymywała bliskie relacje z matką, razem gotowały, robiły zakupy, odwiedzały rodzinę i znajomych, chodziły do operetki, rozwiązywały krzyżówki. Matka pomagała powódce w nauce, kiedy powódka uczęszczała do liceum.

W chwili swojej śmierci D. C. (1) liczyła 55 lat. Niedługo przed wypadkiem przeszła na emeryturę, przedtem zaś pracowała jako technik radiologiczny. Prócz wykonywania pracy zawodowej prowadziła dom, troszczyła się o dzieci, organizowała życie rodzinne. Była osobą energiczną, dbała o bliskie relacje z rodziną i znajomymi.

Powódka o wypadku rodziców została poinformowana przez brata D. C. (2). Przebywała wówczas w Chorwacji. Wróciła niezwłocznie do Polski. Na wiadomość o śmierci

matki zareagowała bardzo emocjonalnie. Brat powódki obawiał się o jej stan.

Powódka wróciła na krótki okres do pracy, ale zrezygnowała. Nie jadła, miała problemy ze snem, przeżywała koszmary senne. Chodziła na cmentarz co najmniej raz w tygodniu.

Powódka w 2003 r. oraz w latach 2007-2008 uczęszczała na terapię psychologiczną z powodu zaburzeń adaptacyjnych, lękowych, przyjmowała leki uspokajające.

Powódka w dalszym ciągu odczuwa brak matki. Ma pięcioro dzieci, które nie poznały babci, ale o nią pytają. Matka powódki chciała zostać babcią. Powódka wychowując dzieci zastanawia się, jak było z nią, co robiła jej matka.

/ dowód: zaświadczenie z dnia 05.01.2018 r. – k. 57; zeznania świadka D. C. (2) –

e-protokół z dnia 22.06.2018 r. 00:06:36-00:18:44; zeznania powódki P. L.-

G. – e-protokół z dnia 22.06.2018 r. 00:18:45-00:33:51 /

Wyrokiem z dnia 14.03.2018 r., I C 269/18, Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz D. C. (2) 80 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31.01.2018 r. do dnia zapłaty oraz 9 417 zł kosztów procesu.

Brat powódki otrzymał wcześniej od pozwanego ubezpieczyciela 16 100 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną śmiercią matki.

/ dowód: wyrok z dnia 14.03.2018 r., I C 269/18, z uzasadnieniem – k. 58-62 /

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie prawie w całości.

Powódka zażądała od pozwanego zadośćuczynienia w związku ze śmiercią matki – D. C. (1) w wypadku z dnia (...)r.

Pomiędzy stronami nie było sporu co do podstawy odpowiedzialności pozwanego jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego kierowanego przez sprawcę wypadku. Pozwany w wyniku likwidacji szkody zaspokoił częściowo roszczenie powódki, przyznając jej 17 800 zł zadośćuczynienia za krzywdę.

Powódka wystąpiła z roszczeniem o zadośćuczynienie jako naprawienie krzywdy wynikłej z naruszenia jej dóbr osobistych wskutek śmierci matki.

Zgodnie z art. 23 kc dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Według art. 24 § 1 kc ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne, a w razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie; na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Zgodnie zaś z art. 448 kc w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego

żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Powódka wystąpiła z żądaniem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Podstawę do zgłoszenia takiego roszczenia stanowią przywołane przepisy art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc.

W orzecznictwie sądowym utrwalone jest stanowisko zakładające, że sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w związku z art. 24 § 1 kc wtedy, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 03.08.2008 r. (zob. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 27.10.2010 r., III CZP 76/10, OSNC-ZD 2011/B/42; z dnia 13.07.2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10; oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10.11.2010 r., II CSK 248/10, OSNC-ZD 2011/B/44; z dnia 11.05.2011 r., I CSK 621/10; z dnia 05.10.2011 r., IV CSK 10/11, OSNC-ZD 2012/C/55; z dnia 15.03.2012 r., I CSK 314/11; z dnia 11.07.2012 r., II CSK 677/11; z dnia 16.04.2014 r., V CSK 320/13; z dnia 04.07.2014 r., II CSK 621/13; z dnia 07.08.2014 r., II CSK 552/13). W uzasadnieniach wskazanych orzeczeń Sąd Najwyższy wskazał, że art. 446 § 4 kc ma zastosowanie wyłącznie do sytuacji, w której czyn niedozwolony popełniony został po dniu 03.08.2008 r., a także, że przepis ten nie uchylił art. 448 kc, jego dodanie było natomiast wyrazem woli ustawodawcy zarówno potwierdzenia dopuszczalności dochodzenia zadośćuczynienia na gruncie obowiązujących przed jego wejściem w życie przepisów, jak i ograniczenia kręgu osób uprawnionych do zadośćuczynienia do najbliższych członków rodziny.

Tym samym nie może budzić wątpliwość istnienie podstawy prawnej do dochodzenia przez powódkę zadośćuczynienia w związku ze śmiercią matki.

Przedstawione wyżej stanowisko orzecznicze zakłada, iż najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę, stanowiącą następstwo naruszenia deliktem dobra osobistego w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie czy też szczególnej więzi rodzinnej ze zmarłym, której zerwanie powoduje ból, cierpienia psychiczne, poczucie krzywdy i osamotnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.08.2014 r., III CSK 552/13). Dobro osobiste podlegające ochronie, którego naruszenie uzasadnia żądanie zapłaty zadośćuczynienia w razie śmierci osoby bliskiej, ujmowane jest jako więź rodzinna (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22.10.2010 r., III CZP 76/10; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.04.2014 r., V CSK 320/13), więź rodzinna, której zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13.07.2011 r., III CZP 32/11), prawo do życia w rodzinie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.03.2012 r., I CSK 314/11), prawo do życia rodzinnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.01.2010 r., IV CSK 307/09), więź emocjonalna łącząca osoby bliskie, jednak z kręgu najbliższych członków rodziny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.11.2010 r., II CSK 248/10), szczególna więź rodziców z dzieckiem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.05.2011 r., II CSK 537/10).

Na rozmiar krzywdy doznanej w wyniku utraty osoby bliskiej mają wpływ przede wszystkim: wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią tej osoby, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolność do jej zaakceptowania, wiek pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.06.2011 r., III CSK 279/10). Wysokość zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych wskutek śmierci osoby bliskiej winna być uzależniona od indywidualnej oceny sytuacji, jaka panowała w rodzinie przed śmiercią osoby bliskiej i jakiej można by się spodziewać, gdyby do tej śmierci nie doszło. Istotne są również takie okoliczności jak to, czy osoby uprawnione pozostawały w najbliższym kręgu rodzinnym, czy pozostawały we wspólnym gospodarstwie domowym i w konsekwencji w bezpośrednim uzależnieniu w sprawach życia codziennego, czy uprawnionym jest dziecko, które bezpowrotnie utraciło prawo do wychowania się w pełnej rodzinie naturalnej, czy doszło do całkowitego osamotnienia osoby uprawnionej, a także jej wieku, stanu zdrowia, możliwości życiowych i potrzeb osoby uprawnionej. Oczywiście jest, że duże znaczenie ma bliskość relacji emocjonalnych, a także ocena wpływu śmierci osoby bliskiej na stan psychiczny uprawnionego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30.09.2014 r. I ACa 475/14; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12.03.2015 r., I ACa 1389/14).

Nie ulega wątpliwości, iż powódka na skutek nagłej śmierci matki doznała krzywdy w znacznym rozmiarze.

Powódka liczyła wówczas 22 lat, dopiero co wyszła za mąż i wyprowadziła się z rodzinnego domu. Utrzymywała jednakże z matką stały kontakt. Matka była dla powódki osobą najbliższą, do której mogła zwrócić się o pomoc i wsparcie i z którą powódka spędzała dotychczas czas. Powódka i jej matka podejmowały wspólnie różnego rodzaju aktywności, dzieliły zainteresowania. Wiąż między powódką a jej matką była więzią silną i trwałą. Nagła, niespodziewana śmierć najbliższej osoby, zdecydowanie przedwczesna, zaburzyła stabilność życiową i emocjonalną powódki. D. C. (1) liczyła dopiero 55 lat, dopiero co zakończyła pracę, mogła dalej cieszyć się życiem w gronie rodzinnym, wraz z dziećmi i wnukami. Powódka została pozbawiona obecności matki w okresie, w którym właściwie dopiero wchodziła w dorosłe życie, kiedy z pewnością potrzebowała dobrych rad i wskazówek. Potrzebowała także osoby, do której mogłaby zwrócić się w trudnych chwilach, zwierzyć się, podzielić, zarówno radością, jak i troskami.

Z wysokim prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością można założyć, iż – gdyby nie wypadek – prawo powódki do życia w pełnej rodzinie, do utrzymywania emocjonalnych więzi z matką, byłoby realizowane zgodnie z jego istotą przez wiele następnych lat. Powódka utraciła możliwość utrzymywania i rozwijania więzi emocjonalnych z osobą najbliższą, jaką jest jedno z rodziców. Powódka z pewnością odczuwa brak matki w czasie typowych zdarzeń, w których uczestniczą oboje rodzice, takich jak urodziny, święta, inne uroczystości, podczas których dochodzi do rodzinnych spotkań. Pozbawiona została możliwości stworzenia wielopokoleniowej rodziny, w tym oparcia ze strony matki także przy wychowywaniu własnych dzieci.

Powódka dowiedziała się o śmierci matki podczas wyjazdu wakacyjnego. Po śmierci matki jej sytuacja życiowa uległa destabilizacji. Powódka nie była w stanie wrócić do pracy. Musiała także skorzystać ze wsparcia psychologa i to nie tylko bezpośrednio po stracie matki, ale także po kilku latach.

Wskutek śmierci matki funkcjonowanie powódki uległo istotnym zaburzeniom i ograniczeniom. Upływ czasu, jaki zaszedł od wypadku, mógł te skutki jedynie złagodzić, nie zaś znieść całkowicie. W zależności od rodzaju naruszonego dobra oraz sposobu naruszenia, czynnik szkodzący może oddziaływać na osobę poszkodowanego jednorazowo, albo przez określony czas. W przypadku naruszenia dobra osobistego w postaci więzi rodzinnych, zdarzenie sprawcze, jakim jest śmierć człowieka, ma charakter jednorazowy. Nie oznacza to jednak, że negatywne skutki związane z utratą osoby bliskiej są zamknięte w określonych ramach czasowych i ograniczają się do ujemnych przeżyć w określonej dacie, np. dacie śmierci tej osoby, albo w oznaczonym, krótkim, następującym bezpośrednio okresie. Zawsze należy oceniać, kiedy krzywda mająca swe źródło w śmierci osoby bliskiej jest uświadamiana i najbardziej odczuwana, a także, jak długo taki stan rzeczy trwa. Trzeba jednakże zwrócić uwagę, że celem zadośćuczynienia jest złagodzenie wszelkich przejawów krzywdy na przestrzeni czasu, nie zaś stanu z określonej chwili, np. stanu aktualnego. Wbrew stanowisku zaprezentowanemu przez pozwanego nie można twierdzić, że upływ nawet 15 lat od śmierci matki powódki oznacza brak krzywdy albo jej znaczące zmniejszenie. Niezależnie od daty orzekania o zadośćuczynienie sąd uwzględnia zarówno stan, jaki istniał bezpośrednio po zdarzeniu, jak i stan istniejący obecnie. W przypadku powódki odczuwana krzywda nie ustała ani też nie zmniejszyła się w stopniu zbliżonym do ustania w ogóle. Okoliczność, że powództwo zostało zainicjowane po upływie kilku lat od śmierci osoby bliskiej, nie może mieć istotnego znaczenia przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 448 kc; sąd przyznaje je bowiem nie tylko za emocje i cierpienia w okresie żałoby, lecz także, a w zasadzie przede wszystkim, za krzywdę wynikającą z utraty na zawsze osoby bliskiej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.11.2017 r., II CSK 137/17).

Powódka wykazała ponad wszelką wątpliwość, że w wyniku wypadku drogowego z dnia (...) r. doznała poważnej krzywdy wymagającej naprawienia. Stąd też żądanie zadośćuczynienia na omawianej podstawie faktycznej i prawnej jest usprawiedliwione co do zasady.

Zadośćuczynienie za krzywdę ma stanowić formę rekompensaty z tytułu szkody niemajątkowej. Zadośćuczynienie przede wszystkim ma na celu złagodzenie skutków deliktu, tj. dolegliwości bólowych, cierpienia, urazu psychicznego, zarówno już doznanych, jak i tych, które wystąpią w przyszłości. Ma ono więc charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego. Krzywdy tej nie da się w pełni

przeliczyć tak, jak szkody majątkowej. Nie ma ona żadnego wzorca, nie podlega żadnej standaryzacji i każdorazowo jest oceniana w okolicznościach konkretnego przypadku. Ustalenie sumy zadośćuczynienia na poziomie odpowiednim uwzględniać winno wszystkie istotne okoliczności i wszystkie następstwa deliktu. Zadośćuczynienie winno mieć charakter kompensacyjny. Jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, ale jednocześnie powinna odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Podstawowe znaczenie ma stopień natężenia krzywdy, a więc cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych, ich rodzaj, charakter i długotrwałość.

Powódka zażądała 80 000 zł ponad przyznaną wcześniej kwotę 17 800 zł. W ocenie Sądu przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności sprawy łączne zadośćuczynienie na poziomie 97 800 zł należy uznać za odpowiednie, w pełni adekwatne do rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy.

Należy także zwrócić uwagę, iż Sąd Okręgowy we wcześniejszej sprawie uznał za słuszne roszczenie brata powódki D. C. (2) o zadośćuczynienie na zbliżonym poziomie – brat powódki otrzymał początkowo 15 100 zł i wystąpił o dalszą kwotę 80 000 zł, a zatem łącznie uzyskał 95 100 zł. W przypadku powódki, młodej kobiety, wchodzącej wówczas w dorosłe życie i bliżej związanej z matką, poziom tego świadczenia winien być zbliżony, a nawet nieco wyższy. Stąd też sumy żądanej przez powódkę nie sposób postrzegać jako zawyżonej albo nieadekwatnej do okoliczności sprawy, w szczególności następstw zdarzenia z dnia (...) r.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki należność główną w kwocie 80 000 zł.

Powódka zażądała odsetek za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu. Co do zasady żądanie takie jest usprawiedliwione. Zgodnie z art. 817 § 1 kc ubezpieczyciel zobowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody. Termin spełnienia świadczenia jest ustawowo określony i po jego upływie ubezpieczyciel popada w opóźnienie. Nietrafne jest stanowisko pozwanego, jakoby należało zasądzić odsetki dopiero od dnia wyrokowania. Powódka zgłosiła szkodę w grudniu 2017 r.

Ponieważ jednak pozew został zwrócony, a sprawa ponownie zarejestrowana, datą skutecznego wniesienia pozwu jest dzień 27.04.2018 r., dlatego też Sąd zasądził odsetki za opóźnienie liczone od tej właśnie daty. W pozostałym zakresie żądanie odsetek podlegało oddaleniu.

Powódce jako wygrywającej sprawę przysługuje zgodnie z art. 98 kpc zwrot kosztów procesu obejmujących opłatę od pozwu – 4 000 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – 5 400 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, tj. łącznie 9 417 zł.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.